

„Székfoglaló”

Ez a szék is „megszületett”, és „meghal” majd. Tűzben ég el, vagy elkorhad a szeméttelen. Sorsa sorsomra hajaz. * E kopott, nyikorgó ülőalkalmatosság épp olyan HATÁROKBA ZÁRT, akárcsak egy kő burkolta bolygó, vagy én, a sajgóbőrű emberállat. De a KOMPLEX TUDAT ÉS NYELV tekintetével, mindketten, csak lebegő, állóhullám-felhők vagyunk. * A látással és a míves szavakon edzett öntudattal csak makacsul kitartó, (talán megható - már-már erkölcsi) SZILÁRDSÁGÁT látni e székeknek. Vagy az ÖREGSÉGÉT, ahogy épp kiütözik a megfakult lakkfelszínben. * Így van jelen, itt, a megnyilvánult és virtuális világegyetem egy jelentéktelen zugában: szobámban. * Ez az öregecske, TÁRGYI LÉNY, nagyon is EGYÉNI. Az az eklektikus, ipari stílus formálta ilyen gyönyörűen és komikusan avataggá, amelyik (egykor) még a kézműves formákat akarta utánozni. * Ez a vén szék olyan fura-furcsán KÜLÖNC TÁRGY tud lenni, hogy a bennem élő KŐKORSZAKI BOLONDMÁGUS hirtelen előtör valahonnan, és (esztétikus) rohamában megszemélyesíti. Úgy érzem, hogy nem is egyik rejtett, ösztönös tudatrészem, hanem EZ A VÉN TÁRGY FILÓZIK, négy lábon álló nagy értelmességgel. A képzelte és valóságos, ósdi LELKI FICKÓ meg elrévülten, elragadtatva, (és talán, némi ironikus gúnnyal) „figyeli”. * Aszongya az öreg nyikorogvány: „A NEM KELETKEZŐBŐL és az EL NEM PUSZTULÓBŐL, meg a NEM EGYSZERIBŐL és a NEM KÜLÖNBÖZŐBŐL váltunk ki – félig-meddig hasonló módon – mind a ketten. És most LÉTEZGETÜNK ÉS KOPUNK, egymást birtokolva, mint a logikusan örült végletek, vagy a szerelem tébolyultjai...” * Eddig csak néztem, de most ráülök az agg bútordarabra. Míg köhécselek és a fejem zibong a szövegszédülettől, tovább hallgatom legbenső KŐKORSZAKI (STÍLUS)LÉNYEMET, amint a szék csöndjét és nyikorgását ilyen abszurd szöveggé fordítja le MÁBAN ÉLŐ, LOGIKUS FELEMNEK. * Megdöbbenő, ahogy ez a limlom tárgy ISTENKEDNI próbál! A szememre veti, hogy ő tartott a hideg padló fölé iksz ipszilon évig. „Gondviselőm” volt. Olyan hála jár neki, amelyik már-már az imádat kültelkén lebeg. * Összeráncolt homlokomban tűnik el a kőkorszaki képzet. Rádöbbenek, hogy mindezt csak a SZEGÉNYSÉG szégyene mondatta (szellemi maszokban). Nem dobhatom ki ezt az ósdi vacakot, hogy divatosat és korszerűt vegyek. Nincs miből. * És ez a régmúltig hátráló „merengés” is csak a MÉLYSZEGÉNYSÉG PÓTCSELEKVÉSE. Utazás és luxusélet helyett NYELVI JÁTÉK. * Szegénymódon érzek tehát: „Szeretlek öreg székem. Őledben ülve szeretnék száguldozni még a külső világénál szabadabbnak, (és dacból) tágabbnak érzett BELSŐ TÉRIDŐKBEN. És a te szelíd székkarjaid közt fulladjon belém a SZABADVERS ...”

A tükör

az „időfolyam” egymás után sodorta el a bútorokat, minden álmatag barnaságukkal és szürologásukkal együtt, csak egy kecsesen domborodó pipereasztalka maradt meg szigetnek - palmettás keretű velencei tükrevel - időtlenül fiatal női testre emlékeztetett, szeretve utáltam ezt a biedermeier ósdiságot nagynéném szobájában, alig tudtam úgy ránézni, hogy ne éreztem volna az irdatlan időn át benne lengő, páváskodó, tündöklő és elhervadó nők ködképeit, - ami legszomorúbb, az csábított: a mulandóság virulás volt egykor, és a tükör sosem akart elhomályosulni, ha letörölték róla az unalom porát vagy a tragikus események kormát, az újrakezdés fényét ragyogta, – csak a mulandóság arcai cserélődtek

A vén tengerész

életünkben és szavainkból hiányzik
a tenger, ám ebben a vénemberben
a Nagy Víz vájt magának medret,
már mozdulni sem tudna a saját
benső óceánja nélkül, nem hablatyol
róla túl sokat: egész lényéből áradnak
minden szikkadt tényt feltaszítva
a hullámok, ha meg töprengő csöndjeit
széttaposva kurjant s dobbant: egy
sziklákba rúgó tengerre hasonlít, néha
elég pár mesemondat emléktöredék
máris csaknem szétveti füstös csehónkat
a Csendes Óceán!, nem csoda hát: fél
tucatnyi szárazföldi tökfű tengeri
betegséget kapva imbolyog a nagy
csudálkozástól, (pár percre visszatér
rég elosont nevetésem is!) – amikor
elmegy a falak hirtelen lyukas hálók
lesznek: kicsordul belőlük a Nagy Víz
emlékével minden nagyszerűség,
itt marad – trágár szavak göcsörtös
csomói között – a hétköznapi
szennye és pora